

AUGUST 1947

Ikke brikker, men levende mennesker

I august 1947 holdt fagpsykologer fra alle de nordiske land et møte i Oslo. Statsministeren hilste på vegne av regjeringen:

De nordiske land er i denne tid, som verden for øvrig, oppe i et omfattende og mangfoldig gjenreisings- og nyreisingsarbeid. I alle våre land har den samfunnsmessige utvikling medført at selve samfunnet, stat og kommune og deres organer, i langt høyere grad enn før måtte gripe regulerende inn i den enkelte samfunnsborgers virksomhet, både i og utenfor hans yrkesarbeid. Det samme gjelder i virkeligheten også de store organisasjoner i nærings- og arbeidslivet. For enhver som i stillings medfør må treffe avgjørelser av denne art, er det en ting en alltid bør holde seg for øye: det er ikke brikker, men levende mennesker en har med å gjøre.

Her må vi, noen hver av oss, greie oss med den menneskekunnskap som vi har ervervet oss i årenes løp. Men tryggere føler en seg, jo mer en kan supplere og underbygge dette med det vitenskapen kan fortelle en. Derfor vil psykologien, som vel kan kalles menneskekunnskap på vitenskapelig grunn, bli et fag som vil måtte innta en viktig plass i forskningsarbeidet i vår tid.

I Norge har interessen for psykologiske problemer lenge vært levende. Vi har tradisjoner i vår litteratur, og vi har hatt lærerpersonligheter som det har lyktes for å gjøre psykologiens landevinninger kjent også utenfor vitenskapsmenneskes krets. Særlig tenker jeg her på dens betydning for en rasjonell og riktig løsning av oppdragelses- og skole spørsmål, og som grunnlag for rettleiing i valg av yrke. Sunne og tilfredse barn, og ungdom som finner seg til rette i et arbeid de passer for, er to viktige forutsetninger for en harmonisk samfunnsutvikling.